

susarak konuşsan **gözüm dinlese**

TAYYİB ATMACA

yediharf

SUSARAK KONUŞSAN GÖZÜM DİNLESE

18.05.2001 Saat: 01.20

Kötü yakalandık deli rüzgâra

ikimiz de bunu beklemiyorduk gözümüzü yakan toz bulutları aşuya çıkmışlar sınırı geçip içimizi burcu burcu kokutan dışımızı içimize akıtan bazen merhem olup bazen kanatan acıktıkça soframızı donatan bu çiçek bahçesi çocuklarıymış korktuğumuz ürktüğümüz rüzgârın.

Sen şimdi rüzgârın dilini bana

tercüme etmeye çalışıyorsun

senin kadar okumadım gerçeği ama biliyorum biraz çiçeği ve hatta biraz da börtü böceği onların dilini sen bilmez iken hangisi papatya hangisi diken kokla kokla diye boynunu büken mor sümbülü senden iyi bilirim.

Sen karlı dağlara bakıp büyüdün

kardelen bulmaya çiğdem sökmeye giden çocukların resmini çizdin ben mavzer sesini deprem belleyip kendini yokuştan kapıp koyveren çığları seyrettim çığlık atarak boynundan kırılan ardıçlar gördüm kınalı kekliğin izini sürdürdüm tetiğe bir türlü dokunamadım.

Dudağında kelimeler yanarken

yakmak kolay değil bir başka canı gözlerin puslanır titrer ellerin kurşun seker gelir sen vurulursun ılık ılık kanın akar içine ayakların birbirine dolaşır bulutların bir şimşekle alaşır yağmurların ırmaklara ulaşır bir türkü dolaşır küçük diline sen sana düşersin tüfek bir yana gözlerin dikili kalır tavana ağlamayı beceremem vesselam.

01.06.2001 Saat: 02.00

Nasıl çıktın ise in yar başından

orda duramazsın yarım akılla içine düştüğün günleri düşün kendine
gelirken sancılarını in haydi oradan beni çıldırtma bahçeme diktiğin
bütün gülleri kökünden sökerim gün göremezsün içindeki bülbül
boynunu bükerek tarumar bulursun gülistanını.

Sende kalan aklım gönderdi beni

yar başında durdum yarım akılla senden korkmasaydım gel kurtar
derdim ben sana buradan çiçek de derdim çoğaldı içime sığmadı derdim
hani diyorum ki bana bakmasan rüzgâra sererek kanatlarımı uçmaya
başlardım semâlarında gözünü açınca mavi gökyüzü selama dururdu
gözbebeğini el sallar dönerdin hayallerime.

Kendinde değilsin gelirsen seslen

gözlerini bulutlara çevirme kendinden yağacak yağmurla beslen
insandan ağaçtan medet bekleme kendin kalacaksan kendine yaslan
ayakta kalmanın bedeli ağır dünya koca zindan kulağın sağır gözlerini
gözcü koyup yollara kendine gitmeye başladığında ortasında buluşuruz
hayatın.

Kendimden dışarı çıktığım zaman

senden başkasına adım atmadım her adım başında bir sarı yaprak içine
çekiyor hatıraları betimin benzimin atması bundan ve bundan dolayı
damarlarımda koşan atlar eski hızında değil bulutlar terliyor ben
üşüyorum uzun havalara kapılıyorum gözlerim sönüyor gün tüketiyor
kalıyorum sensizlikle başbaşa.

03.06.2001 Saat: 01.30

Yükün peynir gemin hızlı gidiyor

hayra değil çalkantısı denizin göğsün siper olmaz dev dalgalara atlas
yelkenlerin sana güvenli gök denizle tam birleşmek üzere nereye
kırarsan kır dümenini dolaşıp durursun kendi çevrende öyle kolay değil
bana yanaşmak önümde zor geçit veren kayalar sana korku bana siper
olacak bu peynir gemisi korkarım canım fırtınada alabora olacak.

Dışardan bakınca gördüğün doğru

dolaşır dururum açık sularda rüzgâr doldurmasa yelkenlerimi deniz
birden bire patlamasaydı sana sığınmayı düşünür müydüm içimden
geçenler geçmedi senden kentine yaslandın seyrettin beni bir ışık
yakmanı yanaş demeni karanlıklar boyu bekledim durdum göçmen
kuşlar gelip geçti üstümden sana uçan allı turnam dönmedi.

Ne allı turnası ne göçmen kuşu

aklınla arana aşk yatırmışsın şiir gibi konuştuğun besbelli beni kör cahil
mi zannediyorsun bizim de dilimiz mürekkep gördü okuyup yazmayı az
boz bilirim sen leb desen leblebiyi anlarım hem aşk köpek yapar demiş
büyükler onların sözünü yabana atma sen sana sahip çık ya bana atma
kalbini kırarım kafan yerine söz hançerden kötü işler derine yığılır
kalırsın olduğun yerde.

Ne dostluğun belli ne düşmanlığın

hayatı kendine yontup durursun nerede bir türkü ateş istese cömertliğin
tutar beni verirsin yanan kollarımın ökselerinde bir güzel sigara
tellendirirsin içine çektiğin duman da benim aklını zorlayan güman da
benim kuluncum sınama tahtası değil yüzüm sana dönük hedefse bağrım
attığım gitmesin karavanaya.

09.06.2001 Saat.01.00

Kendinden uzağa gitmenin yolu

bu engin denizden geçmemeliydi bu rüzgâra hangi yelken dayanır
çırpındıkça dipte sular uyanır bende de bir kalp var nihayetinde sen her
ne kadar da taştan bilsen de bu senin bilişin beni bağlamaz hem erkek
olanlar kara bağlamaz beyaz haberlerle geri dönerler dut silkeler gibi
acılarını dökerler hayata selam verirler çün hayat kendinden ibaret değil.

Bu insan motifli söz kumaşını

dokuyan sen misin dil tezgahında

bu yürek seninse sen sende misin kendini bir yokla var arasında hayır ve
şerrin var zar arasında kalbinin sesine kulak asmadan acıyan yanına ateş
basmadan ve içini aynalara kusmadan devirerek kaşlarını üstüme
'merhaba ey hayat ey insan' derdin.

İki yanı keskin hem de oluklu

sustalığı çekmek yiğitlik değil

hem sana hem bana zulmediyorsun sen güya havada kavisler çizip sonra
kişliyorsun korkularına elini ışığın altına götür korkunun kanına
benziyor mu kan avcunu bir yala inanmıyorsan böylece kan tutmaz
çeker gidersin.

12.06.2001 Saat: 01.45

Ben senden dışarı adım atmadım

yatmadım üstüne verdiğim sözün içimi içinden başka bir içe kendi kabım gibi tutup katmadım seninle dolaşıp insan yurdunda aleyhinde bir şey atıp tutmadım dolaştım içimde kapına geldim elim zile gitti geldi basmadım pencerenden ışık vurdu yüzüme perdeyi açmadım yine küsmedim dalıp gittim karanlığın koynuna efkâr çektim sokaklarda dolaştım acıktıkça yedim kendi kendimi susadıkça yağmurlarım yetiştirdi sensizliğe ayarladım sesimi türküler dilimin altına geldi dudaklarım tutuşmaya başladı rüzgâr çekip har soludum durmadan içim dışım kor ateşe dönmeden bende yanan sende küle dönmeden seni sana bırakıp da gidemem ben böyle görmedim aşk ustasından kanımın sütümün emri dışına çıkarsam pabucum atılır dama aşkın kuşağını alırlar belden bülbülün hesabı sorulur gülden

gel haydi kafese koyduğun kuşun tellerle çarpıştı mosmor kanadı elini kalbinin üstüne bir bas bütün dikkatinle sesini dinle bir akşam hesaba otur kendinle karala üstünü aldıklarının dökümünü çıkart verdiklerinin gönül raflarını bir gözden geçir bir kenara ayır satılmayanı yüreğimin ürettiği mallardan bir çeşit yapalım sen atla bir gel sana gel diyorsam gel işte anla varsın çarşımızı yağmalasınlar seni kazanırsam bu bana yeter.

14.06.2001 Saat gecenin bir vakti

Sana çek gel desem aklın karışır

çam çırası gibi ıştır gözlerin yüreğin sıkışır ağırlaşırın ayakların birbirine dolaşır yürümek istersin dizlerin titrer bu hâlinle bana daha yakınsın gelersen dilinin altında duran kelimeler dudağından dökülür içini dışına çarpar gidersin.

Kendinden korkmanın faturasını

bana kesmek için zarf atıp durma

kendimi kendimde bildim bileli çok şükür olmadı işim hileli varırsam işinden gücünden etmem bir kahve yaparsın kafana göre bu sefer üstüme masana dökmem dilimin altında yatan sözleri kahveyle birlikte yutabilirim sonra bahsederiz havadan sudan göklerden yağmurun gelmesi için bakmayız bu sefer birbirimize.

Sınanmamış usturanın üstünde

yürümeyi göze alabilirsen içinden dışına dalabilirsen gönlünle oturup kaldığın yeri aklınla arayıp bulabilirsen susadığın zaman göz çeşmesinden acıktığın zaman kendi içinden kendine bir sofraya kurabilirsen sana gelme desem bana yakışmaz.

01.07.2001 Saat: 00.50

İçime sözümü dinletemedim

bir akşam baktım ki içim dışımı yanına katarak koyulmuş yola içinden geçeni kendime yordum onun da yüreği yürektir dedim dosta acıktığı ve susadığı bir zaman vaktine bağdaş kurar da göçüverir birden içi içine kendinden uzakta bir insan olur insanların arasında kaybolur susa susa yara çıkar dilinden olmadık bir kaza çıkar elinden hayıflanır dedim gelmediğime sana yaklaştıkça yollar uzadı cebelleşip durdum kendi kendimle ben sana kendimi getirdim desem sen bana kendinde bana yok dersin aramak istesem zoruna gider aramasam kalbim girer araya kalbinden kalbime kuş kanat vurur kuşkuların silahlanıp çıkarlar ne gelirse önlerine sıkırlar cümle yaren ehli dilini yutup gönül gözleriyle sana bakarlar kan bayramı ayı gelmeden daha tek başına bu sevinci yaşarsın biliyorum kafan başka yerlerde sana geldim desem yalan söylerim gelmedim desem de sen inanmazsın.

Ve geldim kendime saklandım sende

aklımla yürüdüm peşinde gezdim baktım gönül rahat bırakmayacak aklımla arama pusu kuracak ben geldim ve seni sana getirdim demeye kalmadan feleğim şaştı içimi ısıtan yüzün kayboldu kara kışta böyle üşümemiştim tepeden tırnağa tir tir titredim sırtımı sırtına verdiğim dostum sırrımı sırrıyla kaplayan insan bakınca hayatı anlamlı kılan susunca içinden inci çıkaran insan çarşısında adımladığım yüreğini yürek komşum bildiğim içinden dışına yağmur boşalsa kirpiğimle gözyaşını sildiğim düşman gibi gelip geçti yanımdan sandım ki yüreğim avuçlarında başım döndü bezdim kendi canımdan duvarlara çarpa çarpa dolaştım kendimle bin defa daha dalaştım sonra sustum suskunluğum çoğaldı sana ait defterimde ne varsa silmeye başladım sıra kafamda al işte kendini getirdim sana kendini kentine bağla ve yaşa farz et rüya gördün uyandın bitti derin bir of çektin kendine geldin yalnızlığın saçlarını taradın yürü git kentimden kendine doğru.

19.07.2001 Saat: 00.55

İçinde tomurcuk açan bir gülü
sana kopar getir diyen mi oldu

damarında hayat akıp giderken insanlar insana bakıp giderken dilini
daha dün yakan türküyü ağzının içine doldurup geldin efkâr köpürüyor
dudaklarından harlanıp duruyor içinde ateş yangın çıkarmaya geldiğin
belli kendinle yakacak can arıyorsun derin suskunluğun altında yatan bu
gerçeği gören başka kör ara içini hazırla başka bahara dalına yeniden su
çıkabilir kopardığın gülün topraklarına kendi bulutundan yağmur
sağarsan bakarsın yeniden sürgünün olur.

Akıl defterini aç yüreğine

aldıkların birer birer yazılı hesabı kalmadı geçmiş günlerin sürmüyorum
artık gönül tarlanı ektiğim biçtiğim tüm senin olsun kaldır harmanını
evliğin dolsun sonra aç sofrana hatıraları çoğalma duası ederek başla
susadıkça yalnızlıktan içersin başında dumanlı dağlar dolaşır ya
kentinden ya da benden geçersin bir çiçek elini koklamak için uzanırsa
kellesinden biçersin yüreğinin semasında dolaşan her kuşu atmaca sanıp
sıkarsın bakarsın ki düşen bir allı turna oturup bir güzel ağıt yakarsın.

Kaleminle deşeleme yaramı

bu sefer gördüğün gözlerim değil bir mavzerin iki kara namlusu
yaklaştıkça heyecanım artıyor ılık ılık terliyorum var anla ayaklarım
titremeye başladı mavzerimin horozları dikeldi kapsini ha kekti ha
kekeceler gözümü yummamı isteme benden parmağım boşluğu aldı
alacak ecel şerbetini benden bekleme alnıma yazdırma dost katilini bak
sana son defa yalvarıyorum ateş menzilimden uzaklaş çek git zorlama
içimde mezar kazmamı.

Evsinini iyi yere yapmışsın

kanım sana helâl olsun de buyur sıkarsan kendini öldüreceksin sıkmasan
kendine güldüreceksin yüreğinden atıyorsa silahın nefesini topla bir
daha dene farz et kan düşmanın karşında duran baharında düşlerini
savuran elindeki mavzer işe yaramaz illâki intikam alman gerekse
gözlerinden başka silah haklamaz lütfen kaldır artık gözünü gezden bana
bulaştırma korkaklığını.

30.07.2001 Saat: 00.05

İçimde elimi tutan bir el var

gözümün önünde kara bir perde aklıma fikrime gelmeyen hâller sırasın beklermiş varmış kaderde gördüğüm düş değil serap hiç değil senle kendim arasına sıkıştım kimden yana olacağım şaşırdım benim de bir eşref saatim vardı sabır çarşısında vakti doldurup kendime gelince çıkıp gelseydin yüreğimi yüreğine sererdim delikli demirle karşına çıkmaz sana yiğitlikten bahseder miydim.

Sana kara tahta gibi bakmadım

sormadım gönlüne yazdığın notu kitabı tersinden okumasını öğretmedi bana ulu hocalar bu yüzden dünyaya tutunamadım bezirganlar çarşısından kovuldum varıp durdum bir gönüle bahçıvan bu sefer de pinti çıktı efendim erdem çiçeğini gözüm suladı ama koklamadı gönlüm bir defa şükür fidanımı büyüttüm durdum sen hâlâ dünyayı arkana alıp aklınca meydana çağırıyorsun.

Yüreğinin hakiminin aşkına

yeter sözü bileyleyip durduğun canımı yakarsan sen de yanarsın sen kendi kentinde kaldığın zaman başına ummadık belâlar gelir bana haber salmak zoruna gider gözlerine boz bulutlar yaslanır durmadan yağarsın topraklarıma gönlüme serptiğin tohumlar çürür çıkarım karşına bor bir yürekle bu sefer mezarı gerçek kazarım sen küreği kapıp gelene kadar toprağımı üzerime çekerim fırsat bile vermem ağıt yakmana.

Kalbinden onaysız davet etmişsin

çaldığım kapıyı başkası açtı seni ona sordum ekşidi yüzü vaktimi yüzüme çarptı yürüdü gözlerimi kara duman bürüdü dumanları bir köşede dağıttım sense bir meydanın ul'ortasında bana bakıyordun ben görmüyordum yüreğimden kalkıp avuçlarıma konan kuşlarımı ağırlıyordum beklemediğini nereden bilirdim ve yaralı döndü bütün kuşlarım kolladığın yeter zayıf yanımı artık kaynatmıyor kanın kanımı gönül defterini kaldırdım rafa içinden içimi toplamam gerek tehcir eylemene gerek kalmadan.

19.08.2001 Saat: 01:15

Dilinden dökülen kelimeleri

umarım ki kulakların duymuyor

farz et şaka yaptım ileri gittim ölçmeye çalıştım aşk derecenı ben sana içimden bakıp dururken sen camın yüzünde bir hayal gördün ya düş görüyordun gündüz gözüne yüzüne tebessüm serptim olmadı çarpıp geçecektim o an unuttum kendinden uzağa gidecekmışsin kendi harmanında tütecekmışsin duymamış olayım bütün bunları hem ben göndermeden gitmek kolay mı içindeki gülü kendin öldürdün bu yüzden kızmıştım suç bana kaldı zaten bu şairler gül katilleri.

Kendine adımla kendi kentinde

dosta acıkmanın ve susamanın hazzını yaşamak sabırla olur hani korukların üzüm olması çağla meyvelerin olgunlaşması toraşan bir kızın ilk göz süzmesi yüzünün kızarıp solması gibi bir zaman kapına dayandı belle ya bir kelebeksın ya da bir arı ya dans edeceksın bir papatyayla ya başka çiçekler göğsünü açıp polen sunacaklar kanatlarına aşk ile hayata tutunacaksın işlerin başını alıp gidecek dünya yapışacak avuçlarına böylece geçmişi unutacaksın.

Madem yiğitlikten bahsediyorsun

yüreğinin meydanına çık haydi aramıza ördürdüğün duvarı bir solukta üzerime yık haydi sonra otur bir kenarda soluklan geçmiş günler albümünü yak haydi yüreğinden atıyorsa de buyur yalnızlığın saçlarını taramak kendini kaybedip bende aramak nasıl bir duyguysa yaşa ve anla çekinme bu sefer gerçek bıçağı kalbimin üstüne üstüne kişle kanım foşurdasın sen bayram eyle içinde bir ölü taşımak neymiş gör neymiş hayatı anlamlı kılan

Sana geliyorum kör oluyorsun

dönüyorum açılıyor gözlerin nereye kaçtımsa sen benden önce varıp gönül çadırını kurmuşsun içeri girmeme izin vermiyor dışarda kalmama üzölüyorsun çözmek istedikçe düğümleniyor bağlanmaya müsâdeniz olmuyor içine düşünce çırpınıyorsun dışına çıkınca işkilleniyor ya aklınla ya gönlünle aranı gergin tutmadığın bir günü söyle yarı açık duran gönül kapını ya kendine kadar açıkta bırak ya da çarp yüzüme sonsuza kadar.

07.09.2001 Saat: 01:00

Kendine bir yaslan soluklan biraz

bir hatıra demleyeyim güzelce kaç zamandır soğuk duran içini ısıtmazsam zor gelirsin kendine baktığını zor görüyor gözlerin hastalanmış gözlerinin bebeği.

Kirpiklerin birbirine dolaşır

içine düşerim çıkaramazsın başına belâmı bağlama çek git aylardır bir yudum sevgi görmeyen dili damağına yapışıp kalan içindeki insan çatlayabilir dökülür ağzından kelimeleri.

09.09.2001 Saat: 01:10

Kirpiklerim uyku sađıp duruyor

gel artık kendine Allah aşkına karanlığın karaltısı kalkmadan gönlünün ziline bir dokunayım içeride yoksam çeker giderim varsam sana acı kahve yaparım ikimizin ortasına oturur bir dikişte bitiririz fincanı ağzı bıçak açmaz söz düğümlenir kelimeler dilimizin altını kanatırsa yutkunuruz durmadan susarak konuşmak nasıl olurmuş gör nasıl okunur bakarak tirad.

Gözümü gözünün üstüne koyup

çekemedim geceleri üstüme

sana yakın duraklarda bekledim ağaç oldum kuşlar kondu dalıma yapraklarım yollarına döküldü farkına varmadın insanlığımın dünyanın peşine takılıp giden kurnaz bir bezirgân yerine koydun gönül dükkânında her ne aldımsa bir gün olsun pazarlık mı eyledim tebessüm mü sundun eşantiyondan sen şimdi bunların üstüne üstlük aklımla aramı açacak sözler dökerek külleri karıştırıyor birkaç köz bulmaya çalışıyorsun.

Ben susarak konuşalım diyorum

sen hâlâ okkalı söz peşindesin hani kapatmıştın kendini bana düş kapını kime açık bıraktın gelmem için hayal hayal koşturdun gönülden gönüle giden yollardan yolumu bularak kapına geldim penceren önünde kan ter içinde talim edip duruyordun ölümü kıpır kıpır eden dudaklarında sessizce dökülen kelimeleri istesem tutardım dudaklarımla!

Seni karalara kim büründürdü

böyle mi taşınır beyaz haberler yanımda dolaşan gece mi sen mi içine gam çekip hüznü soluyan kollarını karanlığa dolayan gözlerinde bulutları sulayan kendine bu kadar cimri davranan toprakları şerha şerha yarılan şakır şakır yağmur hayali kuran kendinden eserek bana savrulan kâh kendiyle kâh benimle çarpışan yüzüme bulaşan gece sen misin?

23.09.2001 İlk horozların öttüğü vakit

Gözünü açınca gördüğün serap kapatınca düşlerine giriyor kendine baktıkça çoğalan hüznün dökülmeye başlar bana koştukça sağır duvarları yumrukladıkça içimde şiddetli depremler oldu üstüme yıkıldı ön yargılarım dayanılmaz acıları yaşadım sesimi duymanı ne çok istedim ne uzun bekledi elim elini içinin sesine sağır değilsen kör değilse şayet gönlünün gözü ya sen gel ya uçur gönül kuşunu yeniden hayatı selamlayayım götüreyim seni bayram yerine.

Bırak yarım kalsın hayat defteri

tekrara düşeriz fazla yazarsak arasında hatıralar sararsın ara sıra bakar koklar geçeriz kim getirmiş göçüp giden baharı gözden ve gönülden ırağa düştük farz et ki ısındık birbirimize kendi kendimizi yakacak ateş olmadıktan sonra sevda mı olur harların üstünde nasıl yürürüz kim pervane olur kavrulmak için.

Yanarak yunacak yaşıma erdim

kalkmaya hazırım ateş dansına bir kuş olsun ellerinde ellerim ellerinde kor ateşi ellerim sen yeter ki bir tomurcuk gülümse yüreğinin kapısını arala kaldır düşünceni derin uykudan yine gözlerimin ta içine bak susarak konuşsan gözüm dinlese kafesinde sevinirdi can kuşum tünerdi canınla ten arasına.

Sen sende değilsin ben bende yokum

neresinde duracağız hayatın bu tozda dumanda ferman okunmaz akıl gönül arasına sıkıştık canımız yanıyor hissetmiyoruz sen bana ben sana böyle kaçarak kurtulmanın yollarını ararız çözmek istedikçe birbirimizi kördüğüm oluyor dolaşıyoruz içimizin köşesine çekilip dudaklarımızda öten kuşları alıp avcumuza uçurmadıkça damarlarımızda o deli kanlar aklını başına devşirmeyecek.

28.09.2001 Saat: 01:30

Kapımıza geldi dayandı eylül

ha soldu solacak yapraklarımız damarında hâlâ deli tayların içinin
düzünde tozu dumana katarak koşacak zannediyorsun kendini avutup
beni aldatma yarın bir gün saçlarına kar düşer dışın üşür içerine kor
düşer ateşini düşürmeye gelemem ellerin buz tutar kar ovalarsın yar
başında tek başına kalırsın sesine ses vermez umduğum dağlar kendini
boşluğa bırakamazsın.

Kendimi ne zaman boşluğa atsam

sana çarpıp düşüyorum kendime içim dışım gam içinde kalıyor hatıralar
toplanıyor başıma gözlerimi açtığımda gözlerin iki tetik gibi birden
düşüyor yel giriyor sanki ayaklarıma sana gitmek istiyorum olmuyor
bana dönmek istiyorum hâlim yok dallarımı terk ediyor yapraklar.

Sen baharı gördün ben görmedim mi

biz bize uzaktık yaz geçerken de sonbaharda tesadüfen buluştuk içindeki
kuşun bana ötmesi ve bendeki kuşun sana uçması nasip kısmet işi başka
şey değil toprağına düşen son gün tohumu toprağına baka baka bir fidan
gözlerime baka baka tomurcuk açmadı diyorsan suç bende kalsın eylülü
yağmursuz uğurlayayım.

Beni bana bırak gecene çekil

yağmur bulutunu aşıluyamam sana sıırıslıklam oldum ne oldu penceren
önünde bekledim durdum bir kere perdeyi aralamadın cama vurdum
dolu yağdı belledin gecemin koynuna bir yılan gibi kıvrılıp uyudun
sabaha kadar kirpiklerim birbirine küs durdu ve sabah hiçbir şey
olmamış gibi göğsümden kayarak kendine gittin peşinde dolaştım
akşama kadar dönüp de gölgene bakmadın bile.

05.10.2001 Saat: 01:00

Her gece içine dalmaktan vazgeç

beni senden çıkarmaya çalışma insan çarşıları silme insanla dolu ama alış veriş yapan yok hangi gönül dükkânına baktımsa çar çaputtan başka bir şey görmedim kapına vurduğun kilit paslanmış içeride çürüyecek malların kendine bu kadar zulümkâr olma aç dükkânı geç tezgahın başına ilk siftahı gözlerimden yaparsın ne borcum kaldıysa eski defterde kapatırız hem geçeriz peşine.

Beni benden başkasına benzettin

ne girdiyse dükkânıma yazarım giden için daha defter tutmadım bir fiyat biçmedim aldıklarına borcun olduğunu sen söylüyorsun hatırlamıyorum ben öyle bir şey kilitli sandığın dükkânım açık gönlünle baksaydın görebilirdin içinde tükenen sevecekleri kendi gözlerinle seçebilirdin istersen peşinde hamalın olur bırakıp dönerdim gönül kapına bir tebessüm dahi istemezdim.

Gözüm de gönlüm de kör değil şükür

dükkân kapalıydı çarşıda yoktun nereye baktımsa kime sordumsa bir bilen duyana rastlayamadım bende olur diye beni yokladım gidebileceğin bütün yerlerin altını üstüne getirdim yoktun bana böyle içlenmeye hakkın yok bendeysen de sendeysen de çık haydi aklınla arama husumet sokma.

Aklınla arana sen taş düşürdün

dışına çıkmadın insan içinden nereye gittimse sana dolaştım neye dokunduysam sana bulaştım aklımı aklının yanına koyup gönlünü gönlümle bir tutamadın uyanırken düş görmeye başladın kısa geldi gerçeklere düşüncen fırtına kopardın bir kaşık suda üstüme yürüdün dev dalgalarla kendinle bir ettin kıyılarımı bende dolaşacak hâl bırakmadın.

03.11.2001 Saat: 00:30

Hasretinin kokusunu süründüm

suçumu taradım yüzüme baktım aynaya mı baktım cama mı baktım sigara mı yaktım efkâr mı çektim ortalıkta senden benden eser yok kim kimi göçürdü kim kimde göçtü badeyi sunan kim zehir içen kim hangimiz komada hangimiz hekim bu kadar gelgiti görmedi içim kendine attığın demir paslandı gönlüm anılara varıp yaslandı canımı acıtan yoldan usandım kanımı dökcek belâyı kuşan kendime yaslandım beklemekteyim.

Beklemek haftası ayı olmayan zaman ölçüsüne bile sığmayan nerde biteceği belli olmayan açan ama mevsimlerce solmayan rengi sarı hüzün kokan bir çiçek kokladıkça tiryakisi olunan istediğin yerde bulamadığın tam bulduğun anda alamadığın bir uzun havada el edip geçen bir sazın düşünde suyunu içen gecenin koynunda beyaz gelinlik gündüzün gözünde ah kanım şebnem damlarsa toprağa zaman çalışır uçururum gönlümdeki turnayı.

Ne zaman serdinse söz sofrasını

gönlümden geçenden fazlayı sundun ama bende bilmediğin bir hâl var canım candan başkasını çekmiyor dilimden dökülen anlaşılıyor gözlerime topluyorum gücümü kaşını kaldırıp bakamıyorsun ellerin titriyor aldırılmıyorsun içindeki ateş her gün büyüyor kendinin dışına taşı taşacak sen yanarak yok olmayı denersin ben yunarak sende sönebilmeği.

Ha dünya koca bir insan ormanı

ha iki ardıçtır boz bir tepede

sende evli kuşlar bana tünemez bende esen rüzgâr sende eyleşmez sen türkü yakarsın ben ısınırım ben ağıt yakarım bulutlanırsın gök bir gürültüyle aydınlanınca korkudan sarılmak istersin bana kol senindir ama cesaretin yok yeryüzünün neresine gidersek nefes alıp verdiğimiz müddetçe iki sürgün gibi yaşayacağız.

08.11.2001 Saat: 00:30

Kapım yarım açık bak güz de geldi
yaprakları süpürmeye başladım her canlı canıyla baş başa verdi sırtını
sırtına dayadı dağlar taşlar birbirine omuz verdiler bizden başka korkak
canlı kalmadı tepeden tırnağa korkuya kestik ama koparmadık yasak
meyveyi kanında dolaşan üç harf aşkına neresinde duruyoruz hayatın
yola koyulacak gün gelmedi mi?

Gün sabah ışığın selam vermesi
akşam karanlığın batması değil Dam başında sarı çiçek de değil
aklımızın sınırları dışında zamana sığmayan uzun yürüyüş sırtımızı
korkumuza verince gönüllerimize yol görünmüştü usta bakışıyla uzun
inceydi aynı yerde gelmek için göz göze besmele çekerek çıktık ya yola
her adım atışta yol tükenecek ortasına varacağız dünyanın.

İçinden çıkılmaz hâller içinde
dolaşmayı seyrettiğin yetmez mi nereye kaçtımsa sana tutuldum senden
kurtulmaya çabaladıkça çoğaldı sayısı düğümlerimin üstelik aklımla
başım belada sözümü yutarsam zehirlenirim içindeki çiçek boynunu
büker bir ağıt tutuşur dudaklarında.

Duman çekilmeden gönül dağımdan
sen bana gelecek yol bulamazsın hâllerin içinde hâle düşersin akşam
kızıl lâle gibi kızarır yüzün on dördünden otuza döner sen kaçarsın
hüzün terkine biner içine dışına bir korku siner yaralı bir kartal üstünde
döner kapanır hissine açılan yollar sıkıntın dağ olur efkârın deniz
köpürürsün aşkın kıyılarına.

31.11.2001 Saat: 00:22

Yüreğinden kalemine süzülen

sonra peteğini dolduran sözler dilinin altında birikti durdu ne zaman yüzüne baktıysa yüzüm bir çift alıcı kuş oldu gözlerin farkına varmadın titrediğimin elime dokunsan elin yanacak bana beslediğin kelimeleri koyverse dudağın dilin yanacak zannıyla köreldik birbirimize ömür defterinin sayfalarını bu vesveselerle dolduruyoruz.

İçinin mahsulü kelimeleri

ne dilin dalından kopardı verdi ne ben gönül hakkı sayıp uzandım meyvelerin yüreğime döküldü kâh kendimden geçtim kâh senden geçtim ne kendimde durdum ne sende durdum ya bütün yönlerim seni gösterdi ya yönsüz yolaksız bir yolcu oldum ya mâlihülyânın peşine düştüm ya varıp dayandım düş kapısına ne dokunabildi elim kapıya ne sesimi sana duyurabildim.

Bir gün olsun senden firar etmeyi

aklımın ucuna getirmemişken her akşam yoklama yapmandan bıktım nereye baktın da beni görmedin nereye sakladın orda unuttun yüzüne baktıkça efkârlanıyor hâlini sordukça gülümsüyorsun zaman deli dolu akıp gidiyor artık peşimize sonbahar düştü terk ediyor bizi yapraklarımız hangi kalp dayanır böyle rüzgâra kendinden dışarı çıkamıyorsun bana gel demeye utanıyorsun yüzüme gülüyor kan ağlıyorsun.

Kendinden bakınca hayal görürsün

bir de benden sana bakmayı dene zor gelir ayırmak gerçekle düşü aklımızdan geçen bütün yolların kesiştiği yerde hâl düğümленir sen seni kendine çekersin olmaz ben seni kendimce çözerim olmaz olur olmaz söz atarız ortaya ne sen ne ben sahip çıkabiliriz ellerimiz korkumuza bulaşır betona çakılır ayaklarımız kelimeler kifayetin yitirir mânâları uçar konuşmamızın.

09.12.2001 Saat: 01.37

Aslı'yı Şirin'i okudum geçtim

Leyla'da kayboldum Mecnun görmedim sen külüngü Ferhat gibi tutarsın taşlara solmayan güller oyarsın gözünü yumarak gönül boyarsın delmek kolay değil gamdağlarını hayra yor bir zaman gördüğün düşü dönderen olmadı çarkı tersine sanatına diyeceğim bir şey yok bu aşkın temeli zor oturacak uzayıp gidecek sabır türküsü.

Düşümde ustanın önünden kaçsam

hayalime gelir perişan eder nereye gidersem gözü üstümde neye dokunursam elimde eli kim sözü dört harften ibaret sayar aşk bir sacayağı gönül bir kazan böyle yazmış levh-i mahfuzda yazan ben yolu bilirim sonu O bilir ustama ustası böyle belletmiş ister bekler ister çeker gidersen sana hesap sormak aklımdan geçmez sözümü yemeyi kaldırmaz içim huyumun dışına adım atamam.

Yılların ardında sipere yatıp

düşürmedim seni çapraz ateşe sen kendini kapıp geldin yanıma bakarak kaynadı kanın kanıma nereye kaçtımsa senden bir ateş yoluma serildi söndüremedim göğsümdeki kuşa bir hâller oldu gözlerini maveraya çevirdi acıktıkça tüketiyor kendini dönüp de bakmıyor verdiklerime kirpiğime uyku sürme çekiyor içmiyor suyunu gözbebeğimden.

İçindeki sıragamdağlarını

delerek kalbine yol açamazsam

gözlerine gözüm gibi bakamam içim dışım karanlığa boyanır tepeden tırnağa tir tir titrerim çakmak taşım düşer kavım ıslanır karanlığın kapıları kapanır aydınlığın şavkı vurmaz yüzüme.

15.12.2001 Saat: 00.58

Yüzünü kendine dönebilirsen

yalnızlık gölgenin ardına düşer bir bakışta kurtulursun seraptan serilir
önüne birden sombahar geceleri çıkarırsın ömründen yirmisinde
delikanlı olursun papatya falına bel bağlamazsın akşam hüzün çökmez
gönül dağına yeniden su yürür damarlarına kovarsın gecende güz
düşlerini.

Yüzünle yüz yüze gelince yüzüm

yüzün güz sarısı oluveriyor bana bir gül kadar gülümsüyorsun kaş göz
arasında toparlanıyor bir şeyler demeye çalışıyorsun seni anlamaya
çabaladıkça içini yüzüme kapatıyorsun gözlerine kara bulut çöküyor gün
geceden devralıyor nöbeti bulutların düşü sancılanıyor içini dışına
sağamıyorsun.

Düşümde düşüne kalbimi koydum

bir kuş uçmak için çırpınıyordu bir nefeste içerdeki havayı sekaret
hâlinde bir hasta gibi çekiyor bir müddet bırakmıyordun ha göçtü
göçecek diye beklerken soluğun bir rüzgâr gibi çıkıyor aklıma gelmiyor
bildik dualar içerimde kopan vâveylâları sese çevirmeye dilim yetmiyor
boncuk boncuk terliyorum ölümü.

İçinde baktığın aynanın şavkı

hayaline düşmüş fark etmemişsin baktığını görememiş gözlerin kalbinle
arana perde çekmişsin kulaklarındaki algılıkların çalışsaydı beni doğru
anlardın bahçende kızaran gülün dalına konan şebnemleri ter
zannetmezdin dilinin altında yatan sözleri düşünün çarkında
bileylemezdin kesmezdi sözcükler dudaklarını.

27.12.2001 Saat: 23.40

Soruları sorulara ekleyip

sorun halkasını çoğaltıyorsun beni senden koparmaya çalışma kaç kez denediysen gücün yetmedi kalbine sözünü geçiremedin içine tüneyen gönül kuşumu kaç kez kovaladın uçuramadın biliyorum çok geniştir yeryüzü senden tehcir edilmeyi bekledim ama düşünmedim hicret etmeyi.

Bir dağın bir dağla kucaklaştığı

daha yer sırtında görülmemiştir kuşlarını birbirine salarlar sırt sırta verirler dert bölüşürler boynu bükük mor sümbüller açarlar bahar gelip çiçekleri açanda elvan elvan kokuları saçarlar gören birbirinden ayrı sansa da gök kubbeyi tutan direk olurlar bazen bir çingıda alev alırlar çırılçıplak kar altında kalırlar yeniden verirler sürgünlerini.

30.12.2001 Saat: 00.35

Aklını yokuşa sürdüğün yeter

kalbinden kalbime giden yollara mayın mı döşedim düşman mı oldum
yüreğimde tomurcuğu patlayan gülü/verdiğime pişman mı oldum gönül
toprağımız takım takıma aramızda bir gün cidal mı koptu hinlik mi
düşündük birbirimize sen sofranı serdin ben varmadım mı sen davet ettin
de ben gelmedim mi sırtımızı sırtımıza verince üstesinden gelmedik mi
gamların bize düşmanları çatlatmadık mı!

Yüreğinden dışarıya çıkınca

gerçek bir kartopu oluveriyor sana yürüdükçe o da yürüyor içimi dışımı
ateş bürüyor nereye basarsam adımın orda batırıp köteni karı sürüyor
korkumdan içime kapanıyorum dönüp de ardıma bakamıyorum
bilirim topaç kadar kartopu her dönüşte biraz daha büyüyor soğuk
soğuk terliyorum efkârı beyaz bir çığlıkla geliyor sancı oturuyor tam
kalbimin üstüne.

01.01.2002 Saat: 23.40

Sana gün ikindi bana gün öğlen

aramızda fazla vakit kalmadı hani gezecektik hatıraları saçlarına mor sümbüller takacak gözlerimden ta kalbime bakacak yine hâl diliyle konuşacaktın gözlerin hâlimi anlamaz olmuş senden huylandıysam bu senin huyun kirpiklerim birbirine deyince sırtını vererek korkularına yıkıp gelecektin barikatları.

Ne zaman kendimi sana götürsem

perdesi çekili gönül hanenin lâmbası ha yandı yanacak diye geceler boyunca bekledim durdum ağaçlar uçurdu yapraklarını sarı sıcaklarda yağmurda karda bir korkuluk gibi bahçende durdum kuşlar bile benden sakınmadılar benden uçup pencerene kondular bir gün olsun kanadını açmadın içine siftindin yalnızlığını konuşsaydın bozulmazdı orucun.

03.01.2002 Saat: 00.28

Bana bir hatıra kopyası gönder

elinle bktğn beyaz bir kğt ve zarfın içinde  beş kelime biraz sitem çokça hasrete alan dilinin altında durmaktan yılan dudakların arasında kaybolan fark etmez yaprağı sararıp solan güneşli günlerde aklında kalan zarfı boş mazrufu mnyla dolan  beş kelimelik bir gün parçası.

Başıma iř açma bu kara kışta

aklımla baş başa bırakma beni sen uyurken geceleri bekledim hayalimde kalman için yatmadım ya uyku ya gece kirpiklerime sen gittin gideli asıldı kaldı senden kurtulmaya çabaladıkça sana battım yarı aklıma kadar içinden geçenler benden de geçti ama sen geçmedin kendi kendinden.

07.01.2002 Saat: 00.41

Önce sen kendinden geçmeyi dene

damlat kadehine gözyaşlarını bal şerbeti gibi içmeyi dene kırpık kanatlarla dolaşan kuşun acıma bir bir çek teleklerini baharla birlikte kanatlar gelir gönül kafesinin kır tellerini en son gözlerine baktığım yerde azatla kuşumu çek git evine içini aynaya açmayı dene sabrını çatlatacak kelimeleri aynanın yüzüne gözüne söyle hayata yeniden uçmayı dene.

Yol yolak bilseydim kalmazdım yolda

sen kendinden uzaklara giderken yolunu keserdim şakîler gibi tutar kaldırırdım gönül dağıma zincirler vururdum ayaklarına gözlerini kem gözlerden saklardım aşk sütüyle yüreğini beslerdim türküler yakardım akşama doğru ve sabaha kadar sende pişerdim.

15.01.2002 Saat: 00.10

Ben sana sararıp solmadım daha

kandıramam seni kekre bir tatla hele bir gün vursun gece korkutsun beni sende koyup öte geçeyim sâkînin avcunda şarap içeyim senden artan aşkın kumaşı ile kendime bir donluk kefen biçeyim burcu burcu toprak tütsün gözümde korkarak köprüden öte geçeyim sen burda gecenin rengine boyan uçur kuşlarını kendine dayan seni yetirecek gün dile O'ndan.

Keşke deneseydin benden geçmeyi

kendi girdabında dolandın durdun can havliyle döndün kendi kıyına ağzından burnundan yalnızlık aktı seni sana bırakıp da gitmedim senden başka dayanacak dağ mı var uçup gitmedikçe bu can bu tenden aklıma getirmem senden gitmeyi.

20.01.2002 Saat: 00.45

Yolunu beklerken dururdu zaman

efkârım kabaran deniz olurdu gönül tellerine dokunduğumda sana irticalen türkü söyledim ha geldi gelecek umudu ile gözümü gönlümü açık tutardım uyku asılırdı kirpiklerime heyecandan duman altı olurdum kapı bana bakar ben telefona ne görüntün gelir ne sesin gelir el ayak çekilir kaldırımlardan umudum mum gibi eriyip biter uyku sürme çeker kirpiklerime bedenim yorulur kalemim düşer geceyi üstüme çeker yatardım.

Giderken kendini bende unuttun

gözüme girmeyen bu uyku senin içime dışıma odama sinen insanın içine sığmayan hasret bir adam dolusu efkâr bulutu yürekte bir deprem kırığı gibi korkuyu koklayan bu deli duygu içimde sıkışan aşk enerjisi kendimi seninle ayarladığım her kapımı çalan düşle yataktan fırlayıp kapıyı açan el senin ellerimi harlı demir sanarak korkudan cebine kaçan el senin kendini almaya gelmeyeceksen hayıflanıp durma kendi kendine.

28.01.2002 Saat: 00.30

Kan sızıp duruyor parmaklarından
tuttuğun oluklu bir hançer değil gülü boğuyorsun batan dikenler avcunu
açmaya aklın basmıyor ne zaman dokunsa adım diline dişlerin başlıyor
çatırdamaya alınma ihanet damgası vurup savunmamı bile istemiyorsun.

Dünya sıkıyordu ben bende yoktum
çekip buralardan gideceğini dilinin yerine bir gül söyledi o telaş içinde
nerden bilirdim önce hançer çaldı akıl kapımı damarlarımdaki kanlar
dellendi alışık olsaydım böyle vedâya almak istemezdim hıncımı gülden.

Bunca yalnızlıkla koyun koyuna
yattıktan sonra mı kendine geldin buna inanmayı ne çok isterdim ne çok
arzulardım başa dönmeyi sana gül sunmadan gülümsemeyi gözlerine
bakıp serap görmeyi ve geceler boyu uykularımı kirpiğine kaşlarına
sürmeyi.

Kan durdu yaraysa kabuk bağladı
durup durup kaşımandan usandım içinden geçenler benden de geçti
hâlimi dilimle anlatamadım senden kaçıp kurtulmayı denedim kaçtıkça
tutuldum hissedemedin sen benle ben senle çarpışıp durduk ortasını
bulamadık sevginin.

03.02.2002 Saatten haberim yok

Sınanmamış bir ustura ağzında

yürümeği göze almaktı sevgi korkarak yürüdük birbirimize menzile
akılla varırız sandık kalbimizde gece gündüz çırpınan kuşun feryadına
kulak asmadık karanlık düşünce penceremize içimizin lâmbasını
yakmadık bir türküyle çıktık dağlar başına bin hüznle döndük
yatağımıza malihulyalarla gün savuşturduk.

Saklanbaç oynadık gündüz gözüne sen bana saklandın ben göremedim
ben sana saklandım sen göremedin oyun bir ortada iki körebe ne
sobelenen var ne de bir ebe ben elma dedikçe sen alma dedin sen armut
deyince ben eyvah dedim kaçarken kendime çarptım yıkıldım oyun
kilitlendi yitti anahtar.

İçine düşünce içim kanadı

kanadı saçmalı bir serçe gibi seke seke sana geldim görmedin ötelere
dalıyordu gözlerin biraz korku/yordun biraz düş/yordun ellerinde kuşlar
havalanıyor dudakların yem atıyor göklere gözlerine baksam şimşek
çakacak rahmet bulutları aşılacak yağmur sağacaktık birbirimize.

Kalk artık masamdan düş seni bekler

kapat gözlerini uyukluyorsun horozlar birazdan konser verecek sigaram
bitecek ceryan gidecek içindeki mumum lip lip edecek sana döne döne
başım dönecek kanatlarım gevremeye duracak sana kavuşmaya ramak
kalacak söneceksin beni sende bırakıp başka bir geceye kalacak vuslat.

02.03.2002 Saat: 00.36

Her gece kabaran bir deniz içim
döve döve köpürürüm kıyını oturmuşsun bir kepezin başına bana dalıp
çıkıyorsun kendine karanlıktan korkmuyorsun anladım ama anlamadım
har solumanı ben mi sağırlaştım oruçlu musun insan da insanı böyle
sınar mı ağzın mı kilitli dilin mi yara ya acı ya tatlı birkaç kelime
dökülürse dudakların kanar mı?

Ben insan içinde yüzmeyi bilmem
bu yüzden kıyıda baktım hayata bezirganlar çarşısına girmedim zarar
kâr saydım bütün takasta keser oldum bana yonttum ben beni bir sana
bir bana testere oldum kalabalıklarda kolay kayboldum gece yalnızlıkla
kolkola gezdim sonra dağa çıktım aldım başımı yolu mu çevirdi bir kızıl
lale mor sümbül hâlime boynunu büktü kardelen toprağı yarararak çıktı
yer gök bahar dedi bense sonbahar.

Ne zaman dağları eve getirsen
içimin filmini tabediyorsun mandalla bir ipe tutunuyorum sana
sırkıyorum gece boyunca ve sabah olunca elinde makas kırıp kırıp
koyuyorsun bir zarfa gönül çekmecene kapatıyorsun meraktan gözüm
uyku girmiyor bir kez beni bana göstermiyorsun.

Sen seni görmeyi arzuluyorsan
aynanın sırtını yüzüne çevir kendine gülümse gam zedelensin kesilsin
başında kavak yelleri gecenin koynuna korkarak girme ağzına yaralı bir
türkü koyma şerha şerha dudakların yarılrsa gözünden akmayan bir suyu
içme aklınla önünü göremiyorsan kalbin ışımadan yola koyulma bir
gözün her daim aynada olsun nefis gelip geçebilir unutma.

08.03.2002 Saat: 23.37

Kulağım sesteydi gözüm yoldaydı

akort ediyordum gönöl sazımı teli çok mu gerdim mızrap mı kesti
göğsüme damlayan kan nerden geldi pencereme baktın cam mı kırıldı
farkına varmadım olan bitenin sokağa bir türkü kokusu sinmiş ben beni
kandırıp sana gidince bahçemize gelmiş bir kardan adam ela gözlerimi
uyku bürümüş tel tezene arasına düşmüşüm.

Sen bana gelirken ben sana gittim

yani kaçıp gittik birbirimizden belki de böylesi daha hayırlı hiç bari
uymadık it nefsimize sen bana kaşını yıkabilirdin betim benzim kağıt
gibi geçerdi ısırabilirdim büyük dilimi sarsılabilirdim aşk şiddetinde kör
kalabilirdim başkalarına içine düşerdim kurtaramazdın iki gözün iki
çeşme olurdu akardın içimin topraklarına.

19.03.2002 Saat: 01.10

Düşlerime bahar geldi gelmedin

papatyalar yarın bir gün solacak kapımda yerine bekleyen çınar akşam üstü serçelerle dolacak yorgun argın döneceğim kendime aklımın üstüne oturacaksın yalnızlığım dört duvara sinecek ve ben yine bana çekileceğim.

Kara bulutlarla dolaştım durdum

tatmadım yağmuru kış geldi geçti benim içim kıpır kıpır etmeden sana bahar gelmiş gözün aydına kardelen görmüşsün sümbül öpmüşsün yarın portakallar çiçek açacak o zaman da içim kıpırdamazsa topraklarım şerha şerha yarılır bu kez Kerbelâ'ya döner yüreğim.

Kendini toparla darmadağınım

senden başka işim gücüm kalmadı nereye gidersem bir gölge gibi hayalin peşime düşüp geliyor dönüp dönüp bakıyorum gölgeme ben durunca durmuyorsun yerinde yürüyünce çoğalıyor vesvesem beynimde durmadan şimşek çakıyor düşmüyor yüzüme bir damla yağmur.

Ben sana koşarken sen beni geçtin

saçından bir kırbaç indi yüzüme içerimden tutuşmaya başladım koştukça yangınım aleve kesti harmanıma doğru ilerliyorum beni bende bulamazsın geri dön karıştır külleri bulursan bir köz aşkın ateşini tekrar yakarsın.

21.03.2002 Saat: 00:30

Bir deli boranın önüne düştük

gam yurduna doğru savruluyoruz sıcak üşütüyor soğuk yakıyor aramızda iki deniz akıyor ben sana varamam sen gelemesin akar düşlerimiz azgın sularda her gün biraz daha uzar geceler yalnızlığın tiryakisi oluruz sıkılırız onca insan içinde içimiz dışımız acıya keser tabiplerin belalısı oluruz.

Sen bende ben sende hasta yattıkça

bizi bizden başka yoklayan olmaz bize yetmez olur kendi derdimiz kara bulutları biz ağırlarız yağmur başka topraklara dökülür susuzluktan çatlar dudaklarımız düşünde bir Mecnun kapından geçer Leylâ gelir gözlerinin önüne dilin damağına yapışır kalır ses tellerin doğrar küçük dilini.

31.03.2002 Saat: 23.30

Yüzüme bir gülün dudağı deydi

sakalım uzadı kesemiyorum gördüğüm serap mı gerçek mi düş mü neyi
neye yoracağım şaşırdım asılıyor gece kirpiklerime misafir olmuyor
uyku gözüme sigaram yanıyor ben tütüyorum çekiyorum yalnızlığı
içime başım bir dumanlı dağa dönüyor geçip gidiyorum kendimden
sana.

Ne zaman kendini kapıp getirsen

bırakırım sana gönül hanemi saçlarımı dizlerine dökerim gözlerimi
gözlerine dikerim susarak bakarız birbirimize sonra çay demlerim ellerin
titrer üstüne dökersin yüreğin yanar kalkar karışırız kalabalığa çarparak
yürürüz birbirimize yine otobüste boş yer bulunmaz bir daha kalırız kafa
kafaya düşlerimden bahsederim yol boyu gözlerinin yorumunu dinlerim.

02.04.2002 Saat: 23.45

Gözünden gözüme bir çıngı düştü

hesaba almadım güldüm ve geçtim kor ateşler kıvılcımla başlarmış hâlâ başımızda kavak yelleri damarlarımızda yıllık atları bıyıkları terlemeye başlayan bir tomurcuk gibi aşka patlayan bakarken kalbinin önünü gören kendi bir avlakken evsine yatan armağan olsuna kenger kanatan anasının o kınalı kuzusu babasının kayış kıran tosunu değilim kendimi kandırıyorum.

Geceyi üstüme bir yorgan gibi

örtüp gidiyorsun uykum gelmiyor

sana dönüyorum oluklu hançer bana dönüyorum keskin ustura usulca yatağı terk ediyorum oda küçülüyor ben büyüyorum sonra dar geliyor bütün odalar tavan alçalıyor yer yükseliyor birbirini kucaklıyor duvarlar kibrit kutusuna dönüyor evim sesimin yankısı bana yetmiyor.

Sana dönüyorum başım dönmüyor

kanatlarım dokunuyor ateşe yanmanın hazzıyla tanışıyorum gözlerimi selamlıyor bulutlar göç ediyor sende yağmur kuşları bende bölük bölük telli turnalar gözlerimiz uzaklara dalıyor gece azalıyor gün çoğalıyor baktırmıyor papatyalar falına kenti kendimize dönderiyoruz bu sefer hazırlan yağmalanmaya.

Şakaların üşütmeye başladı

dilinin altında yanan sözlerin külü dökülüyor dudaklarından betin benzin yalnızlığa boyanmış demir alıyorsun yolculuk mu var kendinden uzağa daha dün çıktın ne tez dönüyorsun kendi kendine sana yavaş yavaşlaşıyordum beni şimdi böyle yalım yürekle bırakıp da gitmek yiğitlik değil yanmak yunmak vardı yolun sonunda.

19.04.2002 Saat: 01.40

Uyandım elimde beyaz zarf yoktu

döşüme yazmışım mazrufatımı gözden okumayı sen sökemedin yüzden okumaya ben yanaşmadım kara bulutlarla dolaştım durdum yüzüme bir damla yağmur düşmedi sensizliğin kıyısında dolaştım ne zaman çözmeye geldiysen beni kendine kördüğüm atıp bıraktın nereye gidersen peşine taktın gölgemi yokladın korkun büyüdü uzaklara daldın ürktün kendinden dudakların bir türküyle dağlandı göğünde bir turna katarı geçti sıkıştın akılla kalp arasında kendine uzandın uykun gelmedi gözlerinden sökemedin gözümü ağzımın içinde hara dönüştü söylemekten korktum yuttum sözümü içimde sensizlik kaynadı durdu bir gün varlığını demleyemedim yokluğunu içtim sabaha kadar akşamdan akşama körkütük oldum düşlerinin köşesinde kayboldum sana çarptım düştüm içim kanadı elin akrep gibi baktı elime uçup gitti hafızamdan sözcükler baktı baktı sustu dilim dilime dudaklarım dişlerimi ısırıldı can kuşum kafeste çırpındı durdu kan tellerden tene doğru yürüdü gözlerimi kara duman bürüdü say ki o zarf attı geçti buradan sakla döş cebinde mazrufatımı.

02.05.2002 Saat: 00.41

Gözlerime sürme çektim geceyi

aynanda gördüğün yüz benim değil içine şavkıyan Leyla'nın aksi kendine geri dön sesin titriyor susa susa yara çıkar ağzından fitil fitil hasret gelir burnundan gördüğün her kervan Leyla'ya gitmez her rüzgâr Leyla'dan haber getirmez sen bana canının içinde baktın ben camın ardında seni görmedim sana çarpa çarpa kendime geldim kendimle kalınca sen çekip gittin arkandan bağırdım sesim çıkmadı sen dönmeyi yedirmedin kendine ben bulut topladım sen suya kandın ben bende üşüdüm sen bende yandın sen uçurdun kuşlarını dalından bu sefer ben ceviz ağacı oldum polisler kaynıyor dört bir yanımda seni bulup bana getirmiyorlar nereye kayboldun yer mi yarıldı gök üstüne çöktü tek ben mi kaldım bıraktığın çiçek boynunu büktü insan dolaşınca kendi kendine çıkmaya korkuyor insan içine sen içimi için gibi bil yine gönül ağacımız çiçekte dursun vuslatımız kalsın başka dünyaya.

09.05.2002 Saat: 00.14

Kendini toparla yolumuz uzun

baharı selamla soluklan biraz sırtını yere ser yüzünü göğe saçlarını
papatyalar koklasın hayalinde ip atlasın çocuklar damarında hayat yola
koyulsun kaçıp gitsin yalnızlığın dağlara bir kardelen öpsün dudaklarını
bir sümbül sitemle boynunu büksün bir turna katarı geçsin göğünden
salladığın mendil uçsun elinden gönül tellerinden birisi kopsun içine bir
ince sızı yürüsün bir bülbülün parmakları kanasın bir gül muradına ersin
sayende yeniden yorumla gördüğün düşü bu gök üstümüzde uçup
gitmedi bu yer altımızda kayıp gitmedi sen senden dışarı adım atmadın
ben seni kendime misafir ettim beklemedim senden sofraya sermeni sen
Leyla'yı kitaplarda okudun ben Mecnun'la gezdim geceler boyu Ferhat'la
yan yana külünk salladım kendimden geçerken sana uğradım dolaştık
birlikte insan içinde susarak konuştuk dilimiz yandı her acıya yüreğimiz
dayandı döşevimiz aşk rengiyle boyandı rüya bitti şafak söktü uyandık
Gülhane'ye uğra bak o cevize çaktırma polise yalnızlığını.

Kitapla ilgili düşünceler

Ön okuyucu:

"Susarak Konuşsan Gözüm Dinlese", ustalığı ve usta kavramını şiirimizde hafızalara yerleştiren ve kendini hep bir çırak olarak gören Tayyib Atmaca 'nın kendisinin de artık bir usta olduğunu gösteren bir gönül destanıdır. Zaman zaman sembolün, zaman zaman müziğin öne çıktığı bu eser insanı bir masal zenginliğinde, ancak gerçekliğin acı ve hüznünü de hissettirerek sürüklemekte. Okurken suyla birlikte akar gibi, okuduktan sonra ayrılığa düşmüş gibi insanı saran bu ahenk kanaatimce ustalık göstergesidir.

Ahmet Yalçınkaya

Bir yürek yangının damıtılmış sıcaklığını taşıyan bu şiirler, iki harlı şebnem gibi düştü gönlüme...

Bestami Yazgan

İnsan ömrü boyunca yalın gerçekle iki kez karşılaşır; doğumda ve ölümden. Fakat hiçbir zaman bu tecrübelerini anlatma imkanı bulamaz.. Tayyib Atmaca yalın gerçekten bir şeyler hatırlayabilmenin sıkıntısı ve telaşıyla dönenip duruyor. Gözleri yaş, dili ve kalemi lâl.

Cengiz Coşkun

İçinde "yanarak yunmak, malihülya, insansız kalmak, külüng, peynir gemisi, bela, insan ormanı, dös, gönül kuşu" sözcükleri bulunan bir şiirin veya düzyazının Tayyib Atmaca tarafından yazılmış olmak ihtimali kuvvetlidir. Edebiyatçıyla bazı kavramlar, semboller arasında zamanla bağımlılık oluşuyor. Leyla ile Mecnun özel önem taşımak üzere efsaneleşmiş aşklar, Atmaca'nın kaleminin vazgeçilmezleri; ayrıca N. Hikmet'in etrafı polisli ceviz ağacı da yeni tutkusu olmuş.

Erdal Noyan

Kimileri hayâli formüle etmeye kalktılar ellerinde kırılğan tığlar. Yapamadılar. Ucu hayli açık uzak bir zamandı. Apansız bıraktılar. Aşk gelinceye kadar. Aşk ki mâziye yazılan mahzun bir gelecekti. Üç vakte kadar daha 'Susarak Konuşsan Gözlerim Dinlese' gelmese, emin ol silinecekti. Suskunluk kimi zaman göz yaşartıcı bir kalemdir. Böyle olması iyidir.

Hasan Ahmet Gökçe

"yüzüme gülün dudağı değdi" İşte Tayyib Atmaca, yaşadığını yazıyor. Metne gerek yoktu belki zaten yaşayarak yazıyor. Bu kitap ve bundan önceki kitap... Kaygılanıyorum bu güzel kitaplara sevinmemle birlikte. Sanırım bu iki çocuk şiirin memesinden beslenerek gelişti ve büyüdü. Benim kaygım Tayyib Atmaca şiirinin süt kardeşleri ile sütünü paylaşırken kendisinin ölmesi tehlikesidir. Damlama şerbeti gibi yüreğini damıtmış Tayyib Atmaca..

Hasan Ejderha

Sevgili kardeşim, dostum; susarak birbirimizi dinlemeye, anlamaya çalıştık. Konuşmanın ötesine geçerek hâl dilini keşfettik.

"Gözlerini gözcü koyup yollara/ Kendine gitmeye başladığında/ Ortasında buluşuruz hayatın" diyorsun. Her zaman, her mekanda dosdoğru yolun tam ortasında beraber olmaktan daha güzel ne var ki...

Harun Gülşen

Hiç kimse susarak bu kadar yüreğe konuşamazdı... "susarak konuşan gözüm dinlese" okurken kelimelerin içinde yolumu kaybedip, her seferinde tek susuşa çıktığım bir aşk sesi..."bir" aşk, "her" aşkı, bu kadar iyi anlatabilirdi. Susacakların bitmesin Tayyib Atmaca...

Kahraman Tazeoğlu

Yanmayı ve yunmayı hatırlatıyor bize Tayyib. Vezinden, kafiyeden, seslerin raksından, hoş hayallerden, tatlı söyleyişlerden hayli uzaklaşmış olan şiir okuru için biraz zor okunur bir metin, ama imge şaklabanlıkları içine sıkışıp kalan şiirimize yeni bir soluk getiriyor. Karacaoğlan'ın, Dadaloğlu'nun güzellemelerinden kokular taşıyor, dupduru, kolaycacık Türkçesiyle damağınızda/dimağınızda pınarlar kadar temiz, lâleler kadar canlı türkü lezzetleri bırakıyor. İmge yumurtlamak için uğraşmıyor. Çok rahat bir söyleyiş, ifade, hayal, üslup... alabildiğine özgünlük... vezin ve kafiyenin farklı bir sunumu... Başlangıçta biraz zorlansanız da, biraz yorulsanız da değişik bir deneme satırıçi vezin, ses tekrarları ve zaman zaman da kafiye ile harika ses cümbüşleri ...

Mustafa Balcı

"İçeri yazıları" bunlar; "yol"a girme denemeleri. Her cümle derun-ı dilden gelen bir nida; mecruh bir ruhun rakik niyazları! Ve aslında şiir. Kanayan aşk koylarında aşkın tarihini okumaya çıkmış bir adamın tenhaya dönen yelkovanı; tenhaya yani aşkın eşğine. O büyük sürgün şehrinde, varıp aşk kapılarında "rüsvey" olmaya adanmış kalem. Kutlu olsun.

Mehmet Narlı

Med-cezir vakitlerde yazıldığı belli... Susarak konuşmanın etkisi iliklerinize kadar nüfuz ediyor. Okurken kime ve niçin dediğinizde verilecek her cevabın eksik bir yanı kalıyor...

Mustafa Ö.Evren

Aşk, hayat, insan ve tabiat eksenli bu yazılar, bir şairin gönlündeki şiir merkezinde şiirin başka bir rengini, başka bir boyutunu taşıyorlar bize... Bunlara, birer deneme, günlük de denebilir. Ama bu üç tür arasında (yani şiir, günlük ve deneme) bana hem birbirini tamamlayan, birbiriyle yolları kesişen türler gibi gelmiştir hep...Başat özellikleri ise içtenlik, coşku...Kalbî ürünler başka bir deyişle...Yalana ve riyaya geçit vermeyen ürünler...Bir şairin gönül fotoğrafını bunlardan iyi başka ne verebilir ki?

Mustafa Özçelik

Tayyib Atmaca, heceyi kusursuz kullanışıyla dikkat çekiyordu. Bu kitabında ise yine kusursuz hece ile yazılmış şiirlerini dörtlük formatı yerine "mensur şiir" formatında sunuyor. Aşk temasının ağırlıkta olduğu bu kitap, bu yönüyle bir ilk oluyor.

Tayyib Atmaca'nın ana teması insandır; çürümüşlükten aşkla korunmuş ve erdemlerle donanmış insanın savunulması ve ululanmasıdır. Kültürel kodlarımızdan, manevi değerlerimizden uzaklaşma ve yabancılaşma devranında olduğumuzdan, bu Anadolu'nun erdemli, yüce gönüllü, aşk ehli insanı aynı zamanda bir tür azınlıktır da. Bu az'lık Atmaca'nın şiirine yalnızlık teması olarak girer. Şiirin coşkulu sesinin belirlendiği yer de işte bu trajik noktadır. Ölmekte olan "insan yanımız"a, toprağın altımızda hızla kayıyor oluşuna işaret etmenin trajedisidir.

Şaban Abak

Atmaca'nın şiiri, "yeni halk şiiri" diye adlandırılabilir bir şiir.

Cümleleştirilmeye çalışılan o dizeler, uygun yerlerinden kırılarak alt alta dizildiğinde, ortaya Atmaca'nın o bildik bentlerden oluşan güzel şiiri çıkmıyor mu? Doğrusu şairin dizeleri cümlelere dönüştürme çabasına bir anlam verebilmiş değilim; ancak şairi öyle uygun görmüşse, bir hikmeti vardır elbette. Bu hikmet, şu mu acaba? Şiir, bazılarının sandığı gibi cümlelerin alt alta dizildiği söz yığını değildir. Yan yana dizilse de alt alta dizilmeyi gerektirecek kadar sağlam bir kurgu, ritm ve yapı gerektirir.

Onun şiirini okuduğunuzda, Sezai Karakoç'un Monna Roza döneminin sesini duyuyorsunuz. Aşk vardır onda, susarak konuşacak, gözleriyle dinleyecek kadar aşk! Lirik ve çağdaş bir "atışma"! Gerisi? Gerisi büyük ustanın da dediği gibi "kıyl ü kâldir ancak."

Şahin Taş

Üslup meselesi... Bir aşk öyküsü, bir sevda türküsü. Tutkuya, bağlanmışlığı, vazgeç(il)meyi kelimeleri özenle seçerek ince örülmüş bir motif gibi anlatmak elbette mümkün. Bütün maharetini sergilemiş ve püf noktalarına dikkat ederek bir güzel 'sır'lamış. Biçim ve estetik, renk ile parlaklık okuyucunun gözünü kamaştırıyor, yüreğini sızlatıyor.

Birbirine yakın olup da uzak duranların, gönül sazını aynı telden çalanların türküsü bu. "Sır"rı sıyırmaya çalışmayın sakın, o ince zarı öyle bir soyunki, zerre miskal yemiş kalmasın. Afiyet olsun.

Turgay Bozdoğan

Güzel bir bahar akşamı, demli bir cay tadıyla tanıdım Tayyib Abi'yi. Kaleminden dökülen incilerine vurduğum, o essiz sevda insanıyla aynı zamanı paylaşıyorduk. Heyecanlıydım...

Tayyib Abi konuşuyordu. Onun her sözüyle cemreler düşmeye başladı yüreğime...

İşte o vakit anladım, neden bu kadar içten yazdığını! O, yıldızlarla söyleşip, yüreğiyle yazıyordu... Sen hep var ol Tayyib Abi!..

Z.Meftun Öner